

[Handelsministeren.]

frie forbrugsvalg end nødvendigt for formålet. Hvorvidt dette er sket i det foreliggende tilfælde, tilkommer det som sagt ikke mig at afgøre. Jeg kan derimod have en mening derom, og jeg vil gerne understrege over for det ærede medlem, at min mening om dette spørgsmål ikke ligger så helt fjernt fra det ærede medlems. Men for den pågældende bagermester, som er utilfreds med monopoltilsynets afgørelse, må den rette vej som allerede nævnt være at indbringe afgørelsen for monopolankenævnet.

Hanne Budtz: For så vidt er det måske overflødig, at jeg tager ordet igen, men jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede handelsminister, fordi jeg forstår, at han ligesom jeg godt kunne tænke sig at få en større variation i det daglige brød, og jeg mærkede mig ministerens udtalelse om, at den nugældende lov ikke var — sådan forstod jeg den højtærede minister — uforenelig med en videre dispensationspraksis. Jeg er da ganske klar over, at man har den mulighed at anke monopoltilsynets afgørelse, men man må jo derved erindre, at en sådan anke ikke ændrer monopoltilsynets afgørelse i den tid, der forløber, inden den endelige afgørelse træffes, og at det er en både langvarig og bekostelig historie for en sådan næringsdrivende.

Jeg kan dog nu måske nære det håb, at den drøftelse, vi har haft her i dag, kan få monopoltilsynet eller rettere ankenævnet til at se på sagen med samme øjne, som jeg forstår både den højtærede handelsminister og jeg gør.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Else-Merete Ross* til justitsministeren:

„Agter ministeren at fremsætte lovforslag om, at § 234 i borgerlig straffelov bortfalder?“

Else-Merete Ross: Når jeg har spurgt den højtærede justitsminister, om han agter at fremsætte forslag om ophævelse af straffelovens § 234, er det, fordi jeg har indtryk af, at der er mange her i landet, der ligesom jeg mener, at tiden er løbet fra denne paragraf. Til støtte herfor kan jeg henvise til adskil-

lige ledere og udtalelser fra den senere tid i aviser af forskellig politisk farve.

Den centrale bestemmelse i § 234 er jo forbuddet mod at offentliggøre, hvad der kaldes utugtige skrifter. Jeg siger: hvad der „kaldes“ utugtige skrifter, for det er ikke nærmere defineret i loven, hvad der forstås derved, men må afgøres fra tilfælde til tilfælde af domstolene ud fra en fornemmelse af, hvad der efter tidens opfattelse kan tolereres. Gennem lang tid er udviklingen gået mod større frihed i opfattelsen. Det er for os helt komisk at høre om de ældre domme, hvorefter Herman Bang, Guy de Maupassant og andre, der nu anses for klassikere og konfirmandlekturer, er dømt for overtrædelse af denne paragraf.

Jeg tror, at den almindelige opfattelse nu i fortsættelse af denne udvikling tenderer mod at kræve paragraffen ophævet, så domstolene fritages for det hverv at skulle vogte moralen og bestemme, hvad voksne mennesker må læse og ikke må læse. Jeg siger „voksne mennesker“, fordi jeg ikke på forhånd vil benægte, at der muligvis kan være et problem, hvad angår unge under 18 år, som jo specielt omhandles i paragraffens stk. 1, nr. 1. Skal paragraffen, som den står, begrundes, må det ud fra de synsmåder, der ellers behersker vor lovgivning, specielt straffelovgivningen, være med henvisning til, at fri adgang til offentliggørelse af seksuelle skildringer udsætter befolkningens sundhed for skadelige virkninger. Så vidt mig bekendt er der aldrig ført bevis for sådanne skadelige virkninger; tværtimod har retslægerrådet i forbindelse med Freddy-sagen udtalt, at man ikke har tilstrækkeligt materiale til belysning af, hvorvidt pornografi er skadelig.

Paragraffen kan derimod ikke begrundes med henvisning til, at sådanne skildringer af få eller mange anses for i sig selv umoraliske og fordømmelige. Det er efter min opfattelse ikke straffelovens opgave at håndhæve moralen ved tvang. Jeg tror nemlig, at en moral baseret på tvang og ikke på frivillighed og indre tilslutning ikke er nogen sand moral. Staten skal ikke blande sig i et så privat anliggende som voksne menneskers valg af, hvad de vil læse, ligesom der ikke bør sættes grænser for, hvad voksne mennesker vil beskæftige sig med, så længe de ikke skader andre.